

S
ygn. akt V K 305/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Zaremba

Protokolant: Monika Kurek

Prokurator: Michał Chałubiński

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Syndyka masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. L. K.

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2021 r. , 22 grudnia 2021 r. sprawy

P. Z. (Z.), syna J. i E. z domu G., urodzonego w dniu (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku w W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby ustalona osoba oraz inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu jednostki organizacyjnej prowadzącej na podstawie ustawy podobną działalność gospodarczą do banku, to jest (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie 3.600.000 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) w W. co do zdolności kredytowej P. Z. oraz rzetelności dokumentów dotyczących jego zatrudnienia i osiąganych przez niego dochodów, a także co do tożsamości osób, na których rzecz pożyczka została faktycznie udzielona, ułatwił jego popelnienie, w ten sposób, że w placówce (...) w W., w celu uzyskania dla innych osób od (...) w W., pożyczki w wysokości 3.600.000 zł, przedłożył nierzetelne dokumenty w postaci:

- zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach opatrzonego datą 15.01.2013 r., z którego wynikało, iż P. Z. pozostaje zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 18.03.2011 roku w firmie (...) (...) P. L." ul. (...), na stanowisku Dyrektora ds. zaopatrzenia i osiąga średnie miesięczne wynagrodzenie w kwocie 119.762,83 zł netto,

- zeznania o wysokości osiągniętego dochodu PIT -37 za rok 2011, z którego wynikało, iż P. Z. w 2011 roku osiągnął dochód w kwocie 1.678.331,28 zł wraz z podrobionym potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej nr (...) (...), opatrzonym datą nadania 13.03.2012 r.,

- miesięcznych informacji dla osoby ubezpieczonej w ZUS za miesiąc październik-grudzień 2012 roku z których wynikało, że we wskazanym okresie firma (...) (...) P. L., odprowadza za P. Z. jako osobę wykonującą umowę o pracę składki na ubezpieczenie zdrowotne, chorobowe i wypadkowe,

- a także nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki w postaci wniosku o przyznanie pożyczki z dnia 17.01.2013 roku wraz z kwestionariuszem wywiadu pożyczkowego, w którym podał nieprawdziwe informacje co do wysokości osiąganych dochodów miesięcznych w łącznej kwocie 119.762,00 zł netto,

na podstawie których to dokumentów w dniu 30 stycznia 2013 roku została sporządzona, zaś w dniu 31 stycznia 2013 roku podpisana przez P. Z. umowa pożyczki zabezpieczonej hipoteką nr (...), której zabezpieczeniem była hipoteka

ustanowiona na nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości K., gmina M., działka ewidencyjna nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), na mocy której to umowy (...) w W. udzieliła P. Z. pożyczki w kwocie 3.600.000 złotych.

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

oskarżonego P. Z. (Z.) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i kwalifikuje go z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje oskarżonego i na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w Postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 13 listopada 2020 roku (k.463) zarejestrowane pod numerami Drz (...)- (...) oraz (...) nakazuje zwrócić Syndykowi masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. L. K., pozostawiając w aktach sprawy ich kserokopie poświadczone za zgodność z oryginałem;

na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz, adw. L. D., kwotę 885,60 złotych (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) obejmującą podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 305/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. M. Z.	I. w okresie od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku w W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby ustalona osoba oraz inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu jednostki organizacyjnej prowadzącej na podstawie ustawy podobną działalność gospodarczą do banku, to jest (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie 3.600.000 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) w W. co do zdolności kredytowej P. Z. oraz rzetelności dokumentów dotyczących jego zatrudnienia i osiąganych przez niego dochodów, a także co do tożsamości osób, na których rzecz pożyczka została	

faktycznie udzielona, ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że w placówce (...) w W., w celu uzyskania dla innych osób od (...) w W., pożyczki w wysokości 3.600.000 zł, przedłożył nierzetelne dokumenty w postaci:

- zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach opatrzonego datą 15.01.2013 r., z którego wynikało, iż P. Z. pozostaje zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 18.03.2011 roku w firmie (...) (...) P. L.” ul. (...), na stanowisku Dyrektora ds. zaopatrzenia i osiąga średnie miesięczne wynagrodzenie w kwocie 119.762,83 zł netto,

- zeznania o wysokości osiągniętego dochodu PIT -37 za rok 2011, z którego wynikało, iż P. Z. w 2011 roku osiągnął dochód w kwocie 1.678.331,28 zł wraz z podrobionym potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej nr (...) (...), opatrzonym datą nadania 13.03.2012 r.,

- miesięcznych informacji dla osoby ubezpieczonej w ZUS za miesiąc październik-grudzień 2012 roku z których wynikało, że we wskazanym okresie firma (...) (...) P. L., odprowadza za P. Z. jako osobę wykonującą umowę o pracę składki na

		<p>ubezpieczenie zdrowotne, chorobowe i wypadkowe,</p> <p>- a także nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki w postaci wniosku o przyznanie pożyczki z dnia 17.01.2013 roku wraz z kwestionariuszem wywiadu pożyczkowego, w którym podał nieprawdziwe informacje co do wysokości osiąganych dochodów miesięcznych w łącznej kwocie 119.762,00 zł netto,</p> <p>na podstawie których to dokumentów w dniu 30 stycznia 2013 roku została sporządzona, zaś w dniu 31 stycznia 2013 roku podpisana przez P. Z. umowa pożyczki zabezpieczonej hipoteką nr (...), której zabezpieczeniem była hipoteka ustanowiona na nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości K., gmina M., działka ewidencyjna nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), na mocy której to umowy (...) w W. udzieliła P. Z. pożyczki w kwocie 3.600.000 złotych.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

1. złożenie przez P. Z. deklaracji członkowskiej w placówce (...) w W. i otrzymanie numeru klienta (...)	deklaracja członkowska	k. 134	
oświadczenie o wyrażeniu zgody na przechowywanie kopii dowodu osobistego	k. 135		
częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. Z.	k. 280 –281, 603-605		
2. Przedłożenie przez P. Z. nierzetelnych dokumentów wskazanych powyżej w placówce (...) w W. w celu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 3.600.000,00 zł	wniosek o przyznanie pożyczki w kwocie 3.600.000,00 zł	k. 137	
kwestionariusz wywiadu pożyczkowego	k. 138		
zaświadczenie o zarobkach	k. 140		
zaświadczenie o zatrudnieniu	k. 149		
zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2011 roku	k. 142-144		
pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z imiennym raportem miesięcznym za okres od dnia 10.2012 r. do 12.2012 r.	k. 146-148		
oświadczenie o odbieraniu wynagrodzenia przez	k. 150		

oskarżonego w gotówce z dnia 15 stycznia 2013 roku			
oświadczenie o zadeklarowaniu dodatkowych udziałów w (...) w W. z 31 stycznia 2013 roku	k.136		
częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. Z.	k. 280 –281, 603-605		
3. zawarcie przez P. Z. (Z.) w dniu 31 stycznia 2013 roku w (...) w W. umowy pożyczki nr (...)	umowa pożyczki nr (...) wraz harmonogramem spłat i regulaminem	k. 153-164	
akt notarialny z dnia 30 stycznia 2013 roku o ustanowieniu hipoteki	k. 232		
częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. Z.	k. 280 –281, 603-605		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. Z.	<p>W ocenie Sądu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego zasługują na częściowe przyznanie wiary. Oskarżony przyznał, że zaciągnął pożyczkę w (...) na swoje dane. P. Z. (Z.) przyznał, iż nie zapoznawał się z treścią umowy pożyczki, wyjaśnił, że podpisywał się jako pożyczkobiorca i wnioskodawca, jednak kwestionował autentyczność podpisów pod dokumentacją związaną z pożyczką zebraną w roku postępowania. Z uwagi na to, prokurator powołał biegłego z zakresu badań pisma, aby stwierdzić, czy podpisy pod dokumentacją zebraną w sprawie zostały sporządzone przez osobę, czyli P. Z., której materiał porównawczy przedstawiono do badań. Z opinii wynika, iż podpisy na dokumentacji związanej z pożyczką w toku sprawy zostały sporządzone przez oskarżonego P. Z..</p> <p>W odniesieniu do dokumentów dotyczących zatrudnienia oskarżony wyjaśnił, że dokumenty zawierają nieprawdziwe informacje bowiem nie był on nigdy zatrudniony w firmie (...) (...) P. L., jak również nigdy nie pracował na stanowisku</p>	

		<p>wskazany w umowie o pracę oraz przyznał, że nigdy nie otrzymywał wynagrodzenia we wskazanych kwotach.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego są w dużej mierze zgodne z dokonanyymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi, a ich dyspozycje znajdują wsparcie w pozostałych osobowych i rzeczowych źródłach dowodów, w tym dokumentacji dostarczonej przez (...) w W.. Ponadto wyjaśnienia P. Z. (Z.) zdaniem Sądu nie nasuwają zastrzeżeń, toteż należy je uznać za częściowo wiarygodne.</p>	
	<p>wszystkie dokumenty wskazane jako podstawa dokonania ustaleń</p>	<p>oceniając wszystkie dokumenty stanowiące podstawę faktyczną dokonanych ustaleń i uznając je za wiarygodne, Sąd kierował się tym, iż korespondują one tak z osobowymi źródłami dowodowymi jak i między sobą, tworząc spójną całość, dającą podstawę do poczynienia pewnych ustaleń. Nadto uwzględnił również to, że zostały sporządzone w przypisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości Sądu. Przy tym opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego nie podważyła wiarygodności podpisów oskarżonego</p>	

		pod dokumentami przedstawionymi przez niego w związku z wnioskiem o pożyczkę.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pkt 1 wyroku	P. Z.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd uznał, iż zebrany materiał dowodowy nie nasuwając zastrzeżeń co do poszczególnych okoliczności ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego znajdującego wyraz w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, bez żadnych wątpliwości pozwala na jego			

kwalifikację z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Art. 18 § 3 k.k. stanowi bowiem, iż ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji - odpowiada za pomocnictwo, które jest jedną ze zjawiskowych form popełnienia przestępstwa. Każdy bowiem ze współdziałających w popełnieniu przestępstwa odpowiada za własne bezprawie. Pomocnik popełnia więc własny czyn zabroniony w tej postaci zjawiskowej, która przy tym niezależna jest od tego czy sprawca główny czyn popełnił lub czy można mu przypisać winę. Przestępstwo popełnione w formie pomocnictwa ma bowiem zawsze charakter bezskutkowy (formalny), co oznacza, że pomocnik popełnił własne przestępstwo już w chwili gdy udzielił innej osobie pomocy w popełnieniu czynu zabronionego. Od strony podmiotowej pomocnik może działać w zamiarze bezpośrednim albo ewentualnym, którym to powinien obejmować

wszystkie znamiona strony przedmiotowej pomocnictwa, a więc tak jego formę, tj. np. że udziela określonej informacji, czy dostarcza określony środek, jak i związek przedsięwziętych czynności pomocniczych z przestępstwem, tj. że posłuży to do popełnienia określonego, skonkretyzowanego przestępstwa, które ma dzięki niemu popełnić inna osoba.

Przy tym wskazać też należy, iż nie jest kwestią łatwą odróżnienie współsprawstwa z § 1 art. 18 k.k. od pomocnictwa. Niezależnie jednak od tego, jaką teorię współsprawstwa przyjmie się za właściwą, czy formalno-objektywną, czy materialno-objektywną (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 września 2013r., II AKa 282/13), dodatkowo wskazać trzeba, iż Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach podkreślał także jako konieczną cechę współsprawstwa element subiektywny w postaci woli bycia sprawcą, traktowania czynu jako swój (animus auctoris), a nie działania jedynie z zamiarem udzielenia drugiemu współdziałającemu pomocy w dokonaniu przez niego czynu zabronionego. Definiując w art. 18 § 2 i 3 k.k. inne od sprawstwa formy

zjawiskowe popełnienia przestępstwa, jakimi są podżeganie i pomocnictwo, ustawodawca wprowadził bowiem do ich struktury, a ściślej do strony podmiotowej, subiektywny stosunek podżegacza i pomocnika do czynu zabronionego oczekiwanego od sprawcy. Nie uważają go oni za swój i nie obejmują go własną wolą popełnienia. W ten sposób Sąd Najwyższy uzupełnił materialno-obiektywne ujęcie współsprawstwa, oparte na elemencie istotności roli współdziałającego w popełnieniu wspólnego przestępstwa, o niewymagalny według tej teorii pierwiastek subiektywny, działania cum animo auctoris (vide: postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2004 r., V KK 351/03, OSNKiW 2004, nr 5, poz. 53). Ostatecznie Sąd w pełni podziela te poglądy doktryny i judykatury, które stoją na stanowisku, iż rozstrzygnięcie, z którą formą zjawiskowa mamy do czynienia in concreto zależy od realiów danego zdarzenia gdyż tożsame zachowanie sprawcy może nabierać cech świadczących o tym, że jest on współsprawcą (w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.) określonego przestępstwa, w innych zaś może wskazywać, że realizuje inne przejawy przestępnego

współdziałania, bądź też może zasadnie przemawiać za tym, że jego zachowanie nie stanowi naruszenia żadnej normy sankcjonowanej.

Z kolei przechodząc do przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. wskazać należy, iż jego ustawowe znamiona strony przedmiotowej wypełnione są gdy sprawca działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Znamię czynności sprawczej, z którym mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, czyli wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie sprawcy prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej świadomości. Przy czym ustawodawca nie określa na czym ma polegać działanie lub zaniechanie sprawcy, które mogłoby doprowadzić do powstania u osoby rozporządzającej mieniem błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Wprowadzenie w błąd może przybierać więc najrozmaitsze formy,

nawet konkludentne.
Może więc zostać
dokonane słowem,
pismem, gestem, bądź
polegać na podjęciu
przez sprawcę określonego
działania np. złożeniu
oświadczenia
stwierdzającego
nieprawdę, sfalszowanego
dokumentu, używaniu
wieloznacznych słów,
przemilczeniu czy
zaniechaniu
poinformowania o
faktycznym, prawdziwym
stanie rzeczy. Przy
czym wprowadzenie w
błąd może dotyczyć
zarówno okoliczności
zewnętrznych czyli cech
przedmiotowych oraz
stanów wewnętrznych
takich jak zamiar.
Przestępstwo to jest
przestępstwem
skutkowym do dokonania,
którego konieczne jest
niekorzystne
rozporządzenie mieniem
czyli powodować
zmniejszenie stanu
majątkowego podmiotu,
który dokonał
rozporządzenia, w
przeciwym wypadku
mamy do czynienia z
usiłowaniem zgodnie z
art. 13 § 1 k.k.
Od strony podmiotowej
przestępstwo to może
być popełnione tylko
umyślnie w zamiarze
bezpośrednim. Nadto
jest ono przestępstwem
kierunkowym gdyż ustawa
wymaga aby zachowanie
sprawcy było
ukierunkowane na
określony cel czyli

osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie od strony intelektualnej musi wyobrazić sobie cel jako pożądaną dla siebie sytuację a od strony woluntatywnej musi dążyć do jego osiągnięcia, co stanowić ma rezultat jego zachowania. Dla realizacji strony podmiotowej konieczne jest więc ustalenie zamiaru bezpośredniego sprawcy, czyli, że miał on świadomość sposobu swojego działania i działał w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej. Podkreślić należy, iż przez korzyść majątkową należy rozumieć korzyść zarówno dla sprawcy jak i innej osoby fizycznej lub prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów. Natomiast Sąd dokonując ustalenia zamiaru sprawcy winien brać pod uwagę kompleksową ocenę okoliczności popełnienia przestępstwa przy czym jako pomocnicze może uwzględniać również okoliczności późniejsze (vide: wyrok SA w Krakowie z 12.11.1998 r., sygn. II AKA 199/98).

Z kolei art. 294 § 1 wprowadza obostrzenie

odpowiedzialności
sprawcy, który dopuszcza
się jednego z
enumeratywnie
wymienionych w artykule
przestępstw, w tym
przestępstwa z art. 286
§ 1 k.k., w stosunku do
mienia znacznej wartości.
Odwołując się z kolei do
art. 115 § 5 k.k. mieniem
znacznej wartości jest
mienie, którego wartość w
czasie popełnienia czynu
zabronionego przekracza
200.000 złotych.

Natomiast przepis art.
297 § 1 k.k. statuuje
tzw. oszustwo kredytowe.
Od strony przedmiotowej
zachowanie się sprawcy
może przybierać formę
jedynie wyliczonych tam
taksatywnie czynności
czyli polegać na
przedkładaniu
dokumentów
podrobionych,
przerobionych,
poświadczających
nieprawdę albo
nierzetelnych bądź
przedkładaniu
nierzetelnych, pisemnych
oświadczeń dotyczących
okoliczności o istotnym
znaczeniu dla uzyskania
wymienionego wsparcia
finansowego, instrumentu
płatniczego lub
zamówienia, tj. kredytu,
pożyczki pieniężnej,
poręczenia, gwarancji,
akredytywy, dotacji,
subwencji, potwierdzenia
przez bank zobowiązania
wynikającego z poręczenia
lub z gwarancji lub
podobnego świadczenia

pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Przy tym osoba taka musi działać w celu uzyskania powyższego dla siebie lub kogoś innego od banku albo innego wskazanego w tym przepisie podmiotu. Zatem od strony podmiotowej przestępstwo to może być popełnione jedynie umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim gdyż właśnie cel działania wyklucza zamiar ewentualny. Ma ono charakter formalny, dla jego realizacji nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci uzyskania kredytu, a tym bardziej zaistnienia szkody majątkowej.

W świetle powyższego można więc skonstatować, iż art. 297 § 1 k.k. służy do kryminalizacji zachowań na przedpolu naruszenia dóbr prawnych chronionych przez art. 286 k.k. (vide: wyrok SA w Warszawie z 24.06.2013r., sygn. II AKa 188/13). W przypadku zatem wykazania, że w chwili przedkładania pracownikowi banku "sfalszowanego" dokumentu i następnie podpisywania umowy kredytowej sprawca miał jednocześnie zamiar nieuiszczania rat kredytu dla odzwierciedlenia w

pełni całej ujemnej kryminalnej jego zawartości winno się dokonać kumulatywnej kwalifikacji z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. (vide: wyrok SA w Katowicach z 23.08.2013r., sygn. II AKa 262/13).

Biorąc zatem pod uwagę całą zawartość stanu faktycznego i prawnego w ocenie Sądu pozwala on, bez żadnych wątpliwości w tym zakresie i konieczności przeprowadzania innych dowodów, na uznanie oskarżonego P. Z. za winnego tego, że we wskazanym wyżej okresie czasu i miejscu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie jak i innej osoby, działając w zamiarze aby ustalona osoba oraz inne osoby popełniły przestępstwo oszustwa polegające na doprowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, (...) z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pożyczki w kwocie 3.600.000 złotych, udzielił pomocy w jego popełnieniu, poprzez wprowadzenie w błąd przy podpisywaniu umowy pożyczki numer (...), m.in. co faktu swojego zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości i zamiaru jej spłaty zgodnie z warunkami umowy, jak

i przeznaczenia, w celu otrzymania której przedłożyły sfalszowane, wskazane w zarzucie dokumenty, które miały istotne znaczenie do jej uzyskania, były bezwzględnie wymagane, podpisał stosowne dokumenty, w tym wskazaną umowę pożyczki właśnie w kwocie 3.600.000 złotych, czym ułatwił jego popełnienie, wywołując w tym zakresie niezgodne z rzeczywistością wyobrażenie, m.in. właśnie co do miejsca zatrudnienia, wysokości zarobków, czyli swojej sytuacji majątkowej, a tym samym możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań, nie mając od początku ani zamiaru ani możliwości jej spłacania, doprowadzając tym pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Bezsprzecznie bowiem, co wynika z całokształtu dowodów, wiedział on, iż wskazane dokumenty, które przedłożył celem uzyskania wskazanej pożyczki nie odzwierciedlają prawdy, są podrobione, nie miał też zamiaru ani możliwości jej spłacać zgodnie z warunkami umowy. W tej sytuacji, wobec faktu, iż zachowaniem swoim stanowiącym jeden czyn w rozumieniu prawa karnego zrealizował jednocześnie znamiona ustawowe zarówno strony przedmiotowej jak i

podmiotowej przestępstw z dwóch przepisów, oczywiście w formie zjawiskowej pomocnictwa, należało zakwalifikować przypisany mu czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Dopiero taka kumulatywna ich kwalifikacja prawna obejmuje zdaniem Sądu wszystkie czynności sprawcze przedsięwzięte przez oskarżone i oddaje całą ich ujemną kryminalną zawartość.

Reasumując, mając na uwadze realia przedmiotowej sprawy w połączeniu z powszechnie znanymi faktami znajdującymi też odzwierciedlenie w niniejszej sprawie a dotyczącymi innych toczących się postępowań w przedmiocie popełniania na wielką skalę m.in. oszust kredytowych przez pracowników (...) (...) W., w tym członków jej zarządu, uwzględniając dokumenty przedstawione celem uzyskania kredytu wskazanego w zarzucie, w tym hipoteki stanowiącej zabezpieczenie udzielanej pożyczki, zaświadczenia o zatrudnieniu, jak również co najmniej nierzetelne ich weryfikowanie przez pracowników Kasy, konieczność wynikającej już z tych kilku przykładów wielopłaszczyznowej koordynacji całej

skomplikowanej i złożonej akcji przestępczej, przy skorelowaniu tego z właściwościami oskarżonego P. Z. (Z.), jego warunkami osobistymi, wynikającymi z tego rzeczywistymi możliwościami, faktycznymi czynnościami podejmowanymi przez niego, a wskazanymi w opisie zarzutu, nieuczestniczenia w innych czynnościach, jego wyizolowaną i ściśle określoną przez sprawców głównych funkcję, sprowadzającą się w rzeczywistości tylko i jedynie do roli tzw. słupa, Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu właśnie w formie pomocnictwa, a nie współsprawstwa. Oskarżony jedynie swoją osobą służył pomocą w jego popełnieniu, ułatwił sprawcom jego popełnienie, nie było ono bowiem realizacją jego własnego zamiaru. Podejmowane, wyznaczone mu określone czynności były jedynie fragmentami szerszego i daleko bardziej złożonego zachowania zaplanowanego i kierowanego przez inne osoby. Inna ocena jego zachowania nie ma więc racjonalnych przesłanek w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy i w ocenie całości stanowiłaby wypaczenie jego rzeczywistej w nim roli. Nie zmierzał on

bowiem bezpośrednio do dokonania przestępstwa, lecz swoim zachowaniem objętym świadomością i wolą pomógł w jego popełnieniu. Przy ocenie tego ważna jest bowiem świadomość oskarżonego a brak jest dowodów, iż traktował on przestępstwo jako swoje, że wiedział i akceptował działania innych, był z nimi w porozumieniu, z którego wynikałoby wspólne jego popełnienie. Przy tym Sąd stoi na stanowisku, iż sama wiedza o przestępnym charakterze przedsięwziętych przez sprawców głównych czynności nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla przypisania działania w ramach współsprawstwa.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. Z.	pkt 1 wyroku	kara	Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany mu czyn karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Wymierzając wskazaną karę Sąd uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące jak i

obciążające. Jako okoliczność obciążającą uznano znaczny stopień winy oskarżonego bowiem w sprawie w świetle ocenianych w odniesieniu do powszechnie przyjętych norm społecznych nie zaszyły żadne anormalne okoliczności motywacyjne, które mogłyby usprawiedliwić takie zachowanie. Nadto wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu stanowiącego przedmiot osądu, oceniany zarówno in abstracto przez ustawodawcę, a odzwierciedlający się w wysokości ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane mu przestępstwo, której górna granica wynosi 10 lat, jak i in concreto, na tle niniejszej sprawy, wyrażający się w tym wypadku zarówno w okolicznościach stanowiących desygnat tak jego strony przedmiotowej jak i podmiotowej. Przepis art. 115 § 2 k.k. nakazuje bowiem, aby przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy,

rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Tak więc na niekorzyść wskazanego przemawia zwłaszcza sposób w jaki czyn mu przypisany został popełniony, fakt, iż był on przygotowany, zaplanowany. Oskarżony kwestionuje swoje podpisy, jednak jak wynika z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego przedłożył podpisane przez niego dokumenty w dniu 15 stycznia 2013 roku, gdy złożył deklarację członkowską w (...), a 31 stycznia 2013 roku została zawarta przedmiotowa umowa pożyczki. Wobec tego oskarżony był dwukrotnie w siedzibie banku, a zatem miał czas na zastanowienie, zweryfikowanie i zmianę zachowania, czego nie uczynił. Nadto, jako obciążające oskarżonego, Sąd bez wątpienia wziął także po uwagę rodzaj naruszonych przestępstwem dóbr oraz fakt, iż przypisanym mu czynem godził w dobra prawne chronione w różnych przepisach, co znalazło wyraz w jego kumulatywnej kwalifikacji, co z kolei oddaje stopień jego bezprawia oraz merytorycznej kryminalnej zawartości. Nie bez znaczenia w tym aspekcie pozostaje też rodzaj jego ujemnych następstw, w tym

rozmiaru wyrządzonej szkody.

Natomiast na korzyść oskarżonego, jako okoliczności pozwalające na wymierzenie mu kary pozbawienia wolności jednak w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd uwzględnił w głównej mierze fakt, iż oskarżony nie kwestionował zarzucanego mu czynu, nie utrudniał postępowania. Miał również na uwadze jego właściwości i warunki osobiste oraz rzeczywistą rolę w przestępstwie.

W ocenie Sądu, tak wymierzona kara jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oskarżonego, spełnia cele wychowawcze i zapobiegawcze w zakresie prewencji szczególnej jak i w zakresie prewencji ogólnej, ze względu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Pozwoli ona też oskarżonemu na zrozumienie wagi oraz skutków czynu jakiego się dopuścił, tym samym będzie w stanie odnieść wobec niego rolę wychowawczą, nawet pomimo nie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności z uwagi na warunkowe zawieszenie jej wykonania, wdroży wskazanego do życia w poszanowaniu prawa i zapobiegnie

			ponownemu wchodzeniu w konflikt z nim.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. Z.	pkt 2 wyroku	dowody rzeczowe	Stosownie do treści art. 230 k.p.k., przedmioty zwraca się osobie uprawnionej. O tym, która osoba uprawniona jest do odbioru przedmiotu, decyduje prawo cywilne. A zatem w tym przypadku wskazać należy, iż dowody rzeczowe podlegają zwrotowi osobie uprawnionej, a mianowicie Syndykowi masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.. Dokumenty te bowiem, zostały wytworzone przez pracowników (...), bądź też dołączone do wniosku o udzielenie kredytu. Jednocześnie mogą one stanowić niezbędne przedmioty dla syndyka masy upadłości w skutecznym dochodzeniu roszczeń na drodze postępowania cywilnego. W analizowanym stanie faktycznym, nie ulega wątpliwości, iż wskazane dowody rzeczowe podlegają zwrotowi osobie uprawnionej, pozostawiając w aktach sprawy kserokopie tych dokumentów

		poświadczony za zgodność z oryginałem.
inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3 wyroku	koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Z. z urzędu w kwocie 885,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata L. D. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k	
pkt 4 wyroku	na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty. Na decyzję Sądu wpływ miała sytuacja majątkowa oskarżonego, który utrzymuje się z emerytury matki	

i pomocy społecznej, pozostaje bezrobotny i niezdolny do pracy, z uwagi na padaczkę pourazową związaną z wypadkiem w wojsku 1989 roku, bez majątku. Tym samym uiszczenie przez niego tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe, a ewentualna próba wyegzekwowania, wręcz niemożliwa.

Podpis